

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Μ. CORIEM

## Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΑΓΝΩΣΤΗ



ΗΝ είχε γνωρίσει κάποιο βράδυ στον κινηματογράφο. Ήταν Ιούλιος τότε, έκανε φοβερή ζέση, κι' ο κόσμος έφευγε για τὰ βουνά και για τὴ θάλασσα. Κι' ὁ φίλος μου ὁ Πέτρος, μού είχε πῆ ἴτι θὰ ἔφευγε τὴν ἐπομένη. Γι' αὐτὸ παραξενεύτηκα ὅταν, μετὰ τρεῖς μέρες, ἦρθε σὸν γραφεῖο μου καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ δεηθῶμαι μαζί του καὶ μὲ τὴ Γκιζέλα, τὴ νέα «κατάκτησι» του. Μὲ τὴν εὐφροσύνη τοῦ ἐπαγγέλματός του—ὁ Πέτρος εἶνε δικηγόρος—ἄρχισε νὰ μού μιλάει γιὰ τὴ φίλη του. Ἀλλὰ τὸ περίεργο ἦταν ὅτι δὲν γινώριζε τίποτε σχετικὸ μὲ

τὴ ζωὴ της.

—Τέλος πάντων, ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ νέα ; τὸν ρώτησα.  
—Αὐτὸ εἶνε τὸ περίεργο, εἶπε ὁ Πέτρος. Εἶνε ἀνύπανθρη ἢ παντρεμένη, χήρα ἢ χωρισμένη ; Ποῦ κατοικεῖ ; Ἐργάζεται ἢ ὄχι ; Πῶς ὀνομάζεται ; Δὲν ἔξω τίποτα! Μοῦ εἶπε νὰ τὴ φωνάξω Γκιζέλα... Ἐλα! Θέλω νὰ τὴ γνωρίσης καὶ σὺ!

Κι' ἐγώ, τώρα ποῦ τὴ γνωρίζω, ἀναρωτιέμαι : Εἶνε τάχα μιά γυναίκα καλῆς κοινωνικῆς τάξεως ; Δὲν μού φαίνεται. Ὑπάλληλος, ὄχι. Ἡ μήπως ἀνήκει στὸν ἥλιοςμο ; Κι' ὅμως, δὲν ἔχει τὸ ὄφος τῶν γυναικῶν αὐτῶν... φαίνεται ἐξυπνη καὶ μορφωμένη. Ἐχει χάρι κι' εὐγένεια, φαίνεται φτωχὴ μᾶλλον, ἀλλὰ τὴ χαριτωμένη ποῦ εἶνε!

Αὐτὴν τὴν ἐντύπωση σχημάτισα, καθὼς ἐπέστρεφα πεζὸς σὸ σπίτι μου μετὰ τὸ δείπνο.

Ὅπως μού εἶπε ὁ Πέτρος, δὲν εἶχε τακτικὴ ὥρα γιὰ τὰ ραντεβού της, οὕτε ὠρισμένο τόπο. Πολλὲς φορές πῆγαινα μὲ τὸν φίλο μου καὶ περιμέναμε μαζί.

—Σκέψου, μού ἔλεγε ὁ Πέτρος, ἂν τυχόν μιά μέρα δὲν ἔλθῃ, δὲν ἔξω ὅτε ποῦ κατοικεῖ, ὅτε ποῦ νὰ τὴ ζητήσω! Καὶ τὴν ἀγαπᾷ!

—Ἐκείνη ὅμως ἔξερει τ' ὄνομά σου, τὸ σπίτι σου, τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σου... κι' ἂν σ' ἀγαπᾷ, θὰ εὖ ζητήσῃ μόνη της!

—Δὲν λέγω, μὰ...—κι' ἀνυπόμονα ὁ Πέτρος κῦταξε τὴν ὥρα.

Ἀλλὰ ἡ Γκιζέλα ἔρχοταν πάντοτε. Σπανίως ἀργοῦσε λίγα λεπτά, καὶ πάντοτε κρατοῦσε στὰ χέρια της ἓνα μικρὸ βέμμα.

—Ἀργησα, ἔ ; Ἡμῶν στὰ μαγαζιά. Ὁταν κόσμος πολλὸς κι' ἄργησα!

Ὁ Πέτρος εὐτυχῆς τὴν ἀγκάλιαζε καὶ τὴ φιλοῦσε... Κι' ὁ τρόπος του ἀνάκτις της μ' ἔκανε σκεπτικὸ. Ὁ Πέτρος εἶνε παιδικὸς μου φίλος, μοιλοῦντι ἐγὼ εἶμαι μεγαλύτερός του, καὶ τὸν θεωρῶ σὰν ἕνα μικρότερο ἀδελφὸ μου. Ἐχει τὴν ἀνδρική ὠμορφιά, τὴ χάρι καὶ τὴν ἀφέλεια, ποῦ κάνουν τίς γυναῖκες νὰ ξετρελλοποιῶνται μὲ τοὺς ἀνδρες τοῦ τύπου του. Ἡ εὐαισθητικὴ καρδιά του, μὲ κάνει νὰ φοβάμαι πῶς θὰ καταλήξῃ ὁ σύνδεσμος αὐτός!

Δὲν μπορῶ ν' ἀρηθῶ πῶς ἡ Γκιζέλα εἶνε χαριτωμένη. Ἀλλὰ γιὰ αὐτὸ τὸ μυστήριο ; Γιατὶ κρύβεται ἔτσι ; Ἴσως νᾶναι παντρεμένη καὶ δυστυχῆς... Πιθανὸν νὰ λείπῃ ὁ ἄνδρας της σὲ ταξείδι κι' ὅταν ἐπιστρέφει, νὰ μὴν τὴ εἰσαίδουμει πειᾶ! Ὅλα της ἀρέσουν κι' ὅλα τὴ δισκιδάζουν, ἀέρεται σὰν παιδί, σὰ μιά μαθήτριά, ποῦ ἀπολαμβάνει τίς διακοπές, προτοῦ κλεισθῇ πάλι στὸ σχολεῖο... Συζυγικῆς διακοπῆς, πιθανόν!...

Σὰν διὸ ἐρωτευμένοι, γυρίζουν μαζί ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἡ συναντήσεις τους γίνονται πότε τὸ μεσημέρι, πότε τὸ ἀπόγευμα. Καὶ κάθε φορὰ ἡ Γκιζέλα ἔρχεται βιαστικὴ μ' ἓνα δεματάκι στὸ χέρι, ροδοκόκκινη, γιὰτὶ ἔτρεξε γιὰ νὰ μὴν ἀργήσῃ.

Κατόπι, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι οἱ δυο τους φεγγοῦν γιὰ νὰ γεμισαῖον, ἢ νὰ δεηθῶσιν...

Μιά μέρα ὁ Πέτρος μού εἶπε :

—Δὲν μπορῶ νὰ τὴν καταλάβω! Γιατὶ ἐπιμένει νὰ κρύβεται ἀπὸ μένα ; Προσθ' ἔξω μαλλῶσα με. Ἦς εἶπα πῶς δὲν ἀπέχῃ πειᾶ.

«Θέλω, τὴς εἶπα νὰ μὲ μάθῃ ὅλα, νὰ μού πῆρῃ τὴν ἀλήθεια, ὅποιά ἴσως κι' ἂν εἶνε! Δὲν μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ μιά γυναίκα, ποῦ ὅτε τ' ὄνομά της ἔξω, τὴ ζωὴ της, τὴ διεύθυνσι τὸν σπιτιοῦ της ἐπὶ τέλους! Θὰ βάλω νὰ σὲ παρακολουθῶσιν, θὰ μάθω ποῦ εἶσαι, εἰδεμὴ ὅλα

τελειώνουν μεταξύ μας, νὰ τὸ ξέρης! Θὰ φύγῃς! Ναι, θὰ φύγῃς! Γ' ἀκούς ;...

Τότε ἔκρινε χλωμίνας τρομερά καὶ τραίωσε :

—Ὅχι, αὐτὸ, ὄχι, μὴ τὸ κᾶναι αὐτό! Μή... μή...

—Ἦς τὰ εἶπα αὐτὰ, τελείωσε ὁ Πέτρος, ἀλλὰ καταλαβαίνεις, δὲν θὰ μποροῦσα ποτέ νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ...

Εἶχα φύγει μερικὲς μέρες γιὰ μιά δημοσιογραφικὴ ἔρευνη Κι' ὅταν μετὰ ὀκτὼ μέρες ἐπέστρεψα, τραῖψα ἴσια στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος μου. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου μου, μού εἶπε ὅτι ὁ Πέτρος ἔρχοταν κάθε βράδυ καὶ μὲ ζήτησε.

Πράγματι, σὲ λίγο ἔφθασε ὁ φίλος μου. Ὁταν ὄχρρος καὶ καταθλιμένος. Ἀνησυχῶς, τὸν ρώτησα τί τοῦ συνέβη.

—Ἡ Γκιζέλα ἔφυγε! μού εἶπε. Τὴν ἴρινη ἦρθε ὅπως πάντοτε στὸ ραντεβού μας καὶ μού εἶπε πῶς θὰ ἔβρυνε τὴν Πέμπτη γιὰ τρεῖς μῆνες. Στὶς 15 Ὀκτωβρίου, στὶς ἔξι, τὸ ἀπόγευμα, νὰ με περιμένῃς στὸ «Ἐξέλιον», μού εἶπε...

—Ποῦ πῆγε ;

—Δὲν θέλησε νὰ μού πῆ. Ἐπέμενε μονάχα νὰ βρίσκωμαι στὶς 15 Ὀκτωβρίου, στὸ «Ἐξέλιον»...

Δὲν θέλησα ν' ἀπελθῶν τὸν Πέτρο, καὶ τὸν ἀφῆσα νὰ φύγῃ, μὲ τὴν πεποίθησι πῶς ἡ Γκιζέλα θὰ ἔρχοταν τὴν ὀρισμένη μέρα στὸ ραντεβού της. Ἐγὼ ὅμως εἶχα τὴν πεποίθησι πῶς δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε πειᾶ. Προφανῶς ὁ σύζυγος εἶχε ἐπιστρέψῃ!

Στὶς ἔξι τὸ ἀπόγευμα τῆς 15ης Ὀκτωβρίου, βρέθηκα στὸ «Ἐξέλιον» μαζί μὲ τὸν φίλο μου. Ὁ δυστυχῆς ἦταν ὄχρρος, ἀμίλητος, καὶ κῦταξε διαρκῶς πότε τὴν πόρτα, πότε τὸ ρολογι.

Στὶς ἑπτὰ ἡ Γκιζέλα ἦρθε. Φοροῦσε ἕνα παλῶ, ζεθωριασμένον φόρεμα, εἶχε ἀδυνατήσι κι' εἶχε χάσει τὰ χρώματά της καὶ γιὰ πρώτη φορὰ δὲν κρατοῦσε κανένα δεματάκι...

Μόλις τὴν εἶδε, ὁ Πέτρος ἔκανε σὰν τρελλός. Γελοῦσε, ἔκλαιγε καὶ τὴν φιλοῦσε. Πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, ἔμειναν ἀμίλητοι, εὐτυχῆς...

Ἀρχισαν πάλι τὴν παλιὰ ζωὴ τους. Ὁ Πέτρος εἶχε ἀναγεννηθῇ. Ἦταν εὐθύμος, γελαστός. Καμιά φορὰ μονάχα, μιά σκιά σκοτεινιάζε τὴν χαρὰ του. Ἡ Γκιζέλα ἐξακολουθοῦσε νὰ τηρῇ τὴν ἴδια σιωπὴ, τὸ ἴδιο μυστήριο!

Μιά μέρα ὁ Πέτρος μού εἶπε :

—Σκέφθηκα πολὺ, φίλε μου, κι' ἀποφάσισα νὰ τὴν παντρευθῶ! Δὲν μπορῶ νὰ ζῶω χωρὶς αὐτὴν! Τὴν ἀγαπᾷ! Ἐτσι... θὰ μάθω...

Δὲν τόλμησα νὰ συζητήσω! Ἐπὶ τέλους, ἡ Γκιζέλα ἦταν ἀραιά, ἔξυπνη, χαριτωμένη, ἐλεύθερη! Κι' ἡ ζωὴ τοῦο σῶστομῃ, γιὰτὶ λοιπὸν ὁ Πέτρος νὰ μὴ ζῆσῃ εὐτυχῆς ;

Ἐγὼ γιὰ μιά περιόδου στὰ Βαλκανικὰ Κρατῆ, ὡς ἀναποκριτῆς τῆς ἐφημερίδος μου, Ἐπέστρεψα μὲ ἀφθονὸς σημειώσεις κι' ἐντυπώσεις γιὰ τὰ ἀρθρα ποῦ θὰ ἔγραφον, κι' ὅπως συήθιζα πάντοτε, πῆγα καὶ εὐθέταν στὰ γραφεῖα μας.

—Ὁ φίλος σας ἔρχεται κάθε μέρα! μού εἶπε τὸ παιδί τοῦ γραφείου.

Ἀνυσήθηκα! Πόσα πράγματα μποροῦσαν νὰ εἶχαν συμβῆῖ κατά τὴν ἀπουσία μας!

Ὅταν ἦρθε ὁ Πέτρος, σχεδὸν δὲν τὸν ἀναγνώρισα. Μονάχα ἡ λότη μπορεῖ νὰ καταβάλῃ σὲ τέτοιο σημείο!...

—Ἡ Γκιζέλα! τραίλιζε. Τελείωσε... ἡ Γκιζέλα...

Οἱ λυγμοὶ ποῦ τὸν ἔπνιγαν, δὲν τὸν ἀφῆσαν νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Μὲ κόπο, ἀνάμεσα στὰ ἀναφυλλῆτά του, ἔμαθα τὴν ἀλήθεια.

Ἔνα βράδυ, ἡ φίλη του δὲν πῆγε στὸ ραντεβού της. Ὅστε τὴν ἐπομένη, ὅτε τίς ἄλλες μέρες. Ἐἔνας μῆνας εἶχε περάσει...

—Τὴς εἶχε πῆ πῶς θέλεις νὰ τὴν παντρευθῆς ;  
—Σκόπευα νὰ τὴς τὸ πῶ, ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα...

Ἦταν ἀξιολόγητος! Γιὰ νὰ τὸν κᾶνω νὰ συνέλθῃ, τοῦ εἶπα :

—Ἄκουσε, Πέτρο, σ' αὐτῆς τίς περιστάσεις, τὸ μόνο εἶνε ἡ ἐργασία! Θὰ μιλῶω στὸν Λεὸ Γκόρντον, εἶνε φίλος μου. Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σοῦ δώσῃ μερικὲς ὑποθέσεις. Μελετώντας τίς δικογραφίες, θ' ἀποκαλύξῃ τὸ πνεῦμα σου. Κι' ἂν πετύχῃ κανένα δικαστικὸ θρίαμβο, κι' ἀναφέρῃ ἡ ἐφημερίδες τ' ὄνομά σου, ἴσως ἐκείνη, ὅταν τὸ διαβάσῃ, θυμηθῇ τὰ περασμένα καὶ ποῖός ἔξερει... μπορεῖ νὰ γυρίσῃ!...

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐπιχείρημα, ἀναψε μιά λάμπη



—Σκέφθηκα πολὺ κι' ἀποφάσισα νὰ τὴν παντρευθῶ, εἶπε ὁ Πέτρος.

στό βλέμμα του, και νευρικά φώναξε με μία έλπιδα καινούργια:
-Ναι, ναι, ναι...
'Από τότε ο Πέτρος άρχισε να εργάζεται με λύσσα, με μανία!

Μία μέρα μπήκε σαν τρελλός στο γραφείο μου, με τα μάτια
τεταννένια έξω από τις κόγχες τους.
-Θέω μου! φώναξε. Τι σου συμβαίνει, Πέτρο;
-Την είδα!... Ναι, σου λέγω... Είδα τη Γκιζέλα! "Ω! Τι
φρίκη!... Ο φίλος σου, ο Λέο Γκόρντον, που έβινε τελευταία δικ-
αστικές υποθέσεις... "Ω! σ' εύχαιριστώ γι' αυτό, φίλε μου!...
Λοιπόν, μεταξύ άλλων, μία υπόθεση κλοπής, μιας Ζάν Μαρουά.
'Η υπόδικος βρισκόταν επί φυλακή και πήγα να την ιδώ. Κι' έ-
κει στο έντεκτριχο της φυλακής, ποιά είδα, νομίζεις;

-Θέω μου... είνε δυνατόν;
-Μάλιστα! Τη Γκιζέλα! Μείναμε βουβοί, ο ένας απέναντι στον
άλλον... Μιά κλέφτρα! Μιά κοινή κλέφτρα!... Τώρα τα έ-
ρω όλα, έμαθα τό μουσικό της! "Εκλεθε στα μεγάλα καταστή-
ματα... Θυμάσαι εκείνα τα δεματάκια... Και τους τρεις μή-
νες που άπουσίασε; 'Ηταν στη φυλακή, έξετε μία προσηγομινή
ποιή. Κατόν έσκαλοθύσσε... δέν ώφρανοστήκε. Την αναζη-
τούσαν, την καταδίωξαν... κι' έκεινη έλλαξε διαρκώς ένεσοδο-
χείο, γι' αυτό δέν ήθελε να μού πη πού κάβατα... Μού έκρυψε
τη ζωή της... "Ηταν έρημη στον κόσμο, άπροστατευτή, φτωχή.
Δέν έβρισκε εργασία! 'Υπάρχει τόσο άνεργία!... Πεινούσε κι'
άργισε να κλέβη... Πολούσε τα κλεμμένα οε μία γρηά μπατρα-
ρία. Κι' όταν ήρθε στο 'Εξέλιση", στις 15 'Οκτωβρίου, θυμά-
σαι... Έβαναφ από τη φυλακή... Και γι' την ήμερα πού δέν ήρθε
στό ραντεβού μας, πάει ένας μήνας τότε, την είχαν συλλάβει
μει ώρα προτήτερα... Τα γνωρίζω όλα τώρα...
Ξέρω...

-Μπορούσε νάταν και χειρότερη! είπα γιά πα-
ρηγορία.

Παρευρέθηκα στη δική. 'Ο Πέτρος, έξουθενωμέ-
νος, δέν μπόρεσε ν' αναλάβη την υπεράσπιση της.
'Ο διάδικος νομικός ή φίλος μου Λέο Γκόρντον,
άνελαξε την υπόθεση.

Τι θλιβερό θέαμα! 'Η ώραία αυτή νέα, νά βρι-
σκαται στο έδωλιο τών κατηγορουμένων, καθισμέ-
νη δίπλα οε λωποδυτές!...

-Ζάν Μαρουά, έλεγε ο δικαστής, είνε τετάρτη
φορά, πού βρισκαται απέναντι τού δικαστηρίου...
Πού να φανασθή ο διάδικος και ψυχρός αντι-
πρόσωπος τού Νόμου την τραγωδία της ζωής της
στολής νέας... 'Απαθή, έκτελεί τό καθήκον του.
Κι' ή άφασαίς του είνε:
-'Ενα γόνιο φυλάκιση Πέντε χρόνια άπαγορεύ-
εις διαμονής...
Φεύγοντας, ο φίλος μου δικηγόρος έσκυψε κοντά μου και είπε:
--Εμια εύχαριστημένος. Δέν φάνηκαν άσπυροί!

-Σκέψου, Πέτρο, έλεγα στον φίλο μου. "Ενας χρόνος πεινή
γρήγορα. Πέρασε κιόλας ο ένας μήνας...
'Εκείνος με κούταξε με πικρία, με βλέμμα προκλητικό:
-'Αστειεύσαι, Ξ; Μιά κλέφτρα!... "Ενα γόνιο φυλάκιση και
πέντε χρόνια άπαγορεύεις διαμονής... Και ήθελα να την παυ-
τρευτώ! Χά! Χά! Τι έηλαδη, να φύγω κι' έγω από τόν τόπο
μου, γάρνι αυτής, να... έγκαταλείψω τό έπάγγελμά μου, τό
μέλλον μου γιά μία κλέφτρα!... 'Εγώ γιός δικαστικού... Κι'
ή μητέρα μου... "Α! "Οχι, δέν γίνεται...

Μέ νευρικό χέρι, ο Πέτρος νύριζε τα σύλλα ενός ήμερολογίου
πού βρισκόταν δίπλα του. Κάτω από κάθε σελίδα τού «υπλό»
διάβασα αριθμούς... 292... 291... 290... Και στή σημερινή
σελίδα διαβάζω... 20 'Ιανουαρίου 1934... 289 μέρες.
'Ακόμα 289 μέρες! 'Η Ζάν Μαρουά θα άποφυλακισθή στις 5
Νεμβρίου, τού 1934... Τόν καμένο τού Πέτρο!...

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Οι σύζυγοι Σ... υποβάλλουν αίτησι διαζυγίου επί εαυμοφ-
νία χαρακτήρων...
Την ήμερα της δίκης, ο σύζυγος λέει στον πρόεδρο, δει-
χνοντας τη γυναίκα του:
-Αυτή ή γυναίκα, κύριε πρόεδρε, είνε άνυπόφορη. Είνε
γκρινώρα, δόστοροπη, τεμπέλα και νευρασθενική.
'Αυδίας και ή σύζυγος φωνάζει από την θέσι της:
-Αυτός, κύριε ποόεδρε, είν' άνυπόφορος! Είνε τεμπέ-
λης, άνώροπος, βασισημάει με τό παραμικρό, είνε φάνα-
κλας κλπ.
-Εν τοιαύτη περιπτώσει, λέει ο πρόεδρος, ή αίτησεις ά-
πορρίπτονται. Δέν έγκρινω τό διαζύγιο.
-Γιατί; ρωτούν ξαφνιασμένοι ταυτοχρόνως οι δύο σύ-
ζυγοι.
-Διότι, καθώς βλέπω, δέν υπάρχει... άσυμφωνία χαρα-
κτήρων!...



ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τού κρίνου προσπαθούνα να συγκρατήσει τούς λημιούς πού μ' έπι-
γαν, καθώς περνούσε τό κατάβη τό νοσοκομείο.

Κάποιος έσωτερικός ιατρός ή βοηθός έρωτοτροπούσε με μία νοσο-
κόμια στό θυροφείο. Σάν διακριτός άνθρωπος, λέρασα σγιά - σγιά ή-
πό κει, από φόβο μή τούς ένοχλήσω και διακόψω την τακτική...λειτοφ-
γία τού ιδρύματος. Βρήθηκα τέλος στη σάλια κι' ανέβηκα στο πρώτο
πάτωμα. 'Ο διευθυντής ήταν στή κέρτα, όχι δηλαδή και τέρτα στο με-
θόσι, λιγάκι ποωμένος όμωσ ο άνθρωπος, και μοιραίσε πρόσχαρος, σχε-
δόν τραγουδιστά, την αθούσα τών έγχειρίσεων. "Ανοξία τότε τρένον-
τας άπ' τη συγκρίσει μου την πόρτα της αθούσης, και τί να ιδώ!...
'Ο δυστηχημένος ο φίλος μου, ο Τόμ Τζο, ήταν βασισημένος, έμεινός
χειροσάδαμα, σάν τόν πιο επικίνδυνο κακοφύρο, πάνω σ' ένα τραπέζι,
κι' όλόγυρά του έπιεσαν οι χειροφύγοι, άγρισημένοι και βλοσυροί, με
τά τρομερά εργαλεία τους στα χέρι. Μού φάνηκε ο δόκτορος σάν τ'
άρανα, τη στιγμή πού α' ζωστήσε. Έτοιμαζόνταν να τά περύνουν στη
σουβλά ή να τά κοιματάσουν. "Απότο, ο Τζο μοιθάσε κατενθουσα-
σμένος τό χέρι του, χαωγιελώντας - τί δυνατή ψυχή! - και μούκανε
νόημα να πληρωσόμ. Με μεγάλη είνενηση ένας από τούς χειροφύγους
πατάτηκε τότε, γιά μία στιγμή, και μοιθαρε μία καρδιά. Κάθησα
λοπόν πλάι στον Τζο τό πού κρατούσε τό χέρι, καθώς ο ιατριού τού
άνοιγαν την κοιλία με όλη τους την άπάθεια. Είτηγός πού ήταν εκεί
ό...Τόμνυ και μοιθαίνε όμωσ, γιατί να σάς πώ, δέν βαστά ή καρδιά
μου να βλέπω αίματα κι' έγχειρίσεις.

Γρήγορα τέλειωσαν ο ιατριού. Σε πέντε λεπτά ή κοιλία τού φίλου
μου ήταν κομμένη και ρωμμένη. Οι τρεις χειροφύγοι έδειχναν όλη τους
την ικανοποίησι κι' ο Τόμνυ προσπαθούσε - ο καιμένος -
να με καθισμάσει. Κείνη την ώρα άκούστηκε αύτηγός ένα
εύθυμο τραγουδάμα στο διάδρομο. Θά ήταν ο διευθυντής,
βέβαια, ή κανένας ιατριός με τη φιλένδια του.

Σταρκά ο ένας από τούς μεγάλους έκείνους χειροφύγους
έχασε τό χρομό του

-Τά γυαλιά μου, φώναξε ταραγμένος. Πού είνε τά
γυαλιά μου!

'Αφού φάσαμε όλοι μας παντού καταλάβαινε τι είχε σπι-
δή: "Ο χειροφύγος ήχε λησιμησεί τα γυαλιά του μέσα
στην κοιλία τού Τόμνυ. Τι να γίνη; "Ο ιατριός δέν μπο-
ρούσε, βέβαια, να χάζη έτσι τά γυαλιά του, αφού ήταν
μάλιστα με χρυσό πλαίσιο... Είλιωσαν λοιπόν άμέσως την
κοιλία τού άρρώστου και τά βρήκαν κοντά στο παχύ έντε-
ρο! 'Ο Τόμνυ ο καιμένος μόλις συγκρατούσε τις φωνές,
καθώς τών ξανάραβαν.

Τέλειωσε κι' αυτή ή δουλειά κι' ο δεύτερος χειροφύγος,
μωσακεμένος στον ιδρώτα, ζήτησε τό μαντήλι του να
σκουπισθή. 'Αλλά πού μαντήλι... Ψάξαμε πάλι παντού, χει-
ροίς όμωσ να υπορούμε να τό βρούμε ποθενή. Δέν μπο-
ρούσε ο ιατριός να χάζη έτσι τό μετανιωτό του μαντήλι. Στανόναζαν
λοιπόν την κοιλία τού Τόμνυ και τό βρήκαν κάτω από τη σπλίνα του.

-Νά σάς προσφέρω μία πρόβα ταμπάκο! μού ήτε ο τρίτος χειροφύ-
γος, καθώς τέλειωσαν πάλι τό ράμμο της κοιλίας τού Τόμνυ.

Κι' έβαλε τό χέρι στην τσέπη του να πάγη την ταυκατοήρη του.
'Ενα δυνατό γράνιαμα τού άρρώστου μάζ κατατάραξε. Και καθώς
ο ιατριός δέν είχαμε την ταυκατοήρη του, όλοι καταλάβαινε τι ήχε σπι-
δή. Κι' ή ταυκατοήρη ήχε λησιμησθή μέσα στην κοιλία τού Τόμνυ...

Καθώς λοιπόν οι τρεις μεγάλοι έκείνοι έπιπλήθυνσε άρχίζαν πάλι,
για τρίτη φορά, τό Ξύλινα της κοιλίας, άκούστηκε παρακλητική ή φωνή
τού άγαπημένου μου Τόμνυ, μέσα στην άπόλυτη κι' επιβλητική σιωπή
της αθούσης:

-Βρε παιδιά, γιατί να κοιματάσθε μ' αυτό τό ράβε; Ξύλινα και να
υπόφερομαι κι' ένα ο φωναράς άδικα; Δέν θα ήταν πιο πρακτικό, άντι
να μού Ξύλινατε και να μού ράβετε την κοιλία, να της βάζετε κομμάτι;

'Ο προσιτάμενος στον άπάληλο:
-Πώς μιλάς έτσι; 'Εσύ είσαι ο διευθυντής έδοκεία ή έγω;
-Τό Ξέρο, κύριε, πώς δέν είμαι έγω ο διευθυντής...
-'Ωραία; Τότε λοιπόν πώς μιλάς έτσι, σάν...ήλίθιος;

Στην πλατεία τού θεάτρου, την ώρα της παραστάσεως:
'Εκεί νη...-Γιούργιο! 'Εχεις άνομητό τό στόμα σου!...
'Εκεί νη... (άφροσασμένος στο έργο πού παίζεται). - Τό Ξέρο!...
'Εγώ τό άνοξία!...

Στό χωριό:
'Ο περιηγητής.-Σε τί θα σού χρησιμεύσει τό νέο κτίριο,
πού έχτισες εκεί πάνω, στο λόφο;
'Ο χωρικός.-"Αν τό νοκαίσω οε κανένα περιηγητή, θα
χρησιμεύσει γιά κατοικία του. "Αν όμωσ δέν τό νοκαίσω, θα τό
κάνω σταθλο!...

Στό όδοντοιατρείο:
-Πόσο θέλεις, γιατρέ, γιά να μού βγάλεις ένα δόντι;
-'Εκατό δραχμές.
-Πώς! 'Εκατό δραχμές γιά τριών δευτερολέπτων δουλειά;
-'Ωραία! Τότε τό βγάζουμε σγιά - σγιά, οε μία ώρα!...